

USNESENÍ SOUDU (druhého senátu)

7. června 2004*

Ve věci T-338/02,

Segi,

Araitz Zubimendi Izaga, bydlištěm v Hernani (Španělsko),

Aritza Galarraga, bydlištěm v Saint Pée sur Nivelle (Francie),

zastoupeni D. Rougetem, advokátem,

žalobci,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené M. Vitsentzatosem a M. Bauerem,
jako zmocněnci,

žalované,

* Jednací jazyk : francouzština.

podporované

Španělským královstvím, zastoupeným svým zmocněncem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

a

Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku, původně zastoupeným P. Ormond, dále C. Jackson, jako zmocněnkyněmi, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

vedlejšími účastníky,

jejímž předmětem je návrh na náhradu škody směřující k získání náhrady újmy údajně utrpěné žalobci z důvodu zápisu Segi do seznamu osob, skupin a subjektů uvedených v článku 1 společného postoje Rady 2001/931/SZBP ze dne 27. prosince 2001 o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu (Úř. věst. L 344, s. 93), společného postoje Rady 2002/340/SZBP ze dne 2. května 2002, kterým se aktualizuje společný postoj 2001/931 (Úř. věst. L 116, s. 75), a společného postoje Rady 2002/462/SZBP ze dne 17. června 2002, kterým se aktualizuje společný postoj 2001/931 a zrušuje společný postoj 2002/340 (Úř. věst. L 160, s. 32),

SOD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
(druhý senát)

ve složení J. Pirrung, předseda, A. W. H. Meij a N. J. Forwood, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: H. Jung,

vydává toto

Usnesení

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Ze spisu vyplývá, že Segi je organizací, jejímž cílem je bránit nároky mladých Basků, jakož i baskickou identitu, kulturu a jazyk. Podle žalobců byla tato organizace založena dne 16. června 2001 a má sídlo v Bayonne (Francie) a v Donostii (Španělsko). Jako mluvčí ustanovila Araitz Zubimendi Izaga a Aritzu Galarragu. V tomto ohledu nebyla dodána žádná oficiální dokumentace.
- 2 Dne 28. září 2001 přijala Rada bezpečnosti Organizace spojených národů rezoluci 1373 (2001), ve které zejména rozhodla, že by si všechny státy měly vzájemně poskytovat v co nejširší míře pomoc při trestním vyšetřování nebo trestním řízení v souvislosti s financováním nebo podporou teroristických činů, včetně pomoci při opatřování důkazního materiálu, který se nachází v jejich vlastnictví a který je nutný pro řízení.
- 3 Dne 27. prosince 2001 přijala Rada považující za nutné, aby Společenství přijalo další opatření k provedení rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 1373 (2001), společný postoj 2001/931/SZBP o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu (Ůř. věst. L 344, s. 93). Tento společný postoj byl přijat na základě článku

15 EU, náležejícího do hlavy V Smlouvy o EU s názvem „Ustanovení o společné zahraniční a bezpečnostní politice“ (SZBP), a článku 34 EU, patřícího do hlavy VI Smlouvy o EU s názvem „Ustanovení o policejní a soudní spolupráci v trestních věcech“ (obecně nazvané spravedlnost a vnitřní věci) (SVV).

4 Články 1 a 4 společného postoje 2001/931 stanoví:

„Článek 1

1. Tento společný postoj se v souladu s následujícími články vztahuje na osoby, skupiny a subjekty, které se podílejí na teroristických činech a jejichž seznam je uveden v příloze.

[...]

6. Jména osob a subjektů na seznamu uvedeném v příloze se budou pravidelně, nejméně však jednou za šest měsíců, prověřovat s cílem zjistit, zda trvají důvody pro jejich uvedení v seznamu.“

„Článek 4

Členské státy si vzájemně v co nejširší míře pomáhají prostřednictvím policejní a soudní spolupráce v trestních věcech v rámci hlavy VI Smlouvy o [EU] při předcházení teroristickým činům a boji proti nim. Za tímto účelem budou

s ohledem na vyšetřování a trestní řízení vedená jejich orgány ve vztahu ke kterékoli z osob, skupin a subjektů uvedených v příloze na žádost plně využívat všech svých pravomocí v souladu s akty Evropské unie a jinými mezinárodními dohodami, ujednáními a smlouvami, které jsou pro členské státy závazné.“

- 5 Příloha společného postoje 2001/931 stanoví v bodě 2 věnovaném „skupinám a subjektům“:

„* – Euskadi Ta Askatasuna/Tierra Vasca y Libertad/Baskicko a jeho svoboda (ETA)

(Tyto organizace jsou součástí teroristické skupiny ETA: K.a.s., Xaki, Ekin, Jarrai-Haika-Segi, Gestoras pro-amnistía).“

- 6 Poznámka pod čarou této přílohy stanoví, že „na osoby označené * se vztahuje pouze článek 4“.

- 7 Dne 27. prosince 2001 přijala Rada rovněž společný postoj 2001/930/SZBP o boji s terorismem (Úř. věst. L 344, s. 90; Zvl. vyd. 18/01, s. 213), nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem boje proti terorismu (Úř. věst. L 344, s. 70; Zvl. vyd. 18/01, s. 207), a rozhodnutí 2001/927/ES o vypracování seznamu podle čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 (Úř. věst. L 344, s. 83). Žádný z těchto textů žalobce neuvádí.

- 8 Podle prohlášení Rady uvedeného v příloze protokolu při přijetí společného postoje 2001/931 a nařízení č. 2580/2001 (dále jen „prohlášení Rady týkající se práva na náhradu škody“):

„Rada připomíná v souvislosti s čl. 1 odst. 6 společného postoje [2001/931], že veškeré omyly ohledně jmenovaných osob, skupin nebo subjektů opravňují poškozené k vymáhání škody soudní cestou.“

- 9 Usneseními ze dne 5. února a 11. března 2002 prohlásil centrální vyšetřovací soud č. 5 Audiencia Nacional sídlící v Madridu (Španělsko) aktivity Segi za ilegální a nařídil uvěznění několika pravděpodobných vůdčích členů Segi z důvodu, že tato organizace je nedílnou součástí baskické organizace za nezávislost ETA.
- 10 Rozhodnutím ze dne 23. května 2002 odmítl Evropský soud pro lidská práva žalobu podanou žalobci proti patnácti členským státům, týkající se společného postoje 2001/931, jako nepřijatelnou z důvodu, že oznamovaná situace žalobcům nepropůjčuje postavení obětí porušení Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách (EÚLP).
- 11 Dne 2. května a 17. června 2002 přijala Rada na základě článků 15 EU a 34 EU společné postoje 2002/340/SZBP a 2002/462/SZBP, kterými se aktualizuje společný postoj 2001/931 (Úř. věst. L 116, s. 75, a Úř. věst. L 160, s. 32). Přílohy těchto dvou společných postojů obsahují jméno Segi, zapsané ve stejném znění jako ve společném postoji 2001/931.

Řízení a návrhy účastníků řízení

- 12 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 13. listopadu 2002 podali žalobci tuto žalobu.

- 13 Samostatným podáním došlým kanceláři Soudu dne 12. února 2003 Rada vznesla námitku nepřijatelnosti na základě článku 114 jednacího řádu Soudu, ke které žalobci předložili svá vyjádření.

- 14 Usnesením ze dne 5. června 2003 předseda druhého senátu Soudu povolil vstup Španělského království a Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku do řízení jako vedlejších účastníků na podporu návrhů Rady. Spojené království se vzdalo možnosti předložit vyjádření k námitce nepřijatelnosti. Španělské království předložilo své vyjádření k námitce nepřijatelnosti ve stanovené lhůtě.

- 15 Ve své námitce nepřijatelnosti Rada podporovaná Španělským královstvím navrhuje, aby Soud:

— odmítl žalobu jako zjevně nepřijatelnou;

— uložil „žalobkyni“ náhradu nákladů řízení.

16 Ve svých vyjádřeních k této námitce žalobci navrhují, aby Soud:

- prohlásil žalobu na náhradu škody za přípustnou;

- podpůrně určil porušení základních zásad práva Společenství Radou;

- v každém případě uložil Radě náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

Argumenty účastníků řízení

17 Rada a Španělské království zaprvé uplatňují, že Segi nemá aktivní legitimaci k podání žaloby. Doplnují, že A. Zubimendi Izaga a A. Galarraga nemají ani plnou moc k zastupování Segi ani, podle Španělského království, právní zájem na podání žaloby u Soudu.

- 18 Zadržet Rada a Španělské království uvádějí, že čl. 288 druhý pododstavec ES předpokládá, že uplatňovaná škoda je způsobena jednáním Společenství (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. listopadu 1975, *Société des grands moulins des Antilles v. Komise*, 99/74, Recueil, s. 1531, bod 17). Jelikož však Rada jednala na základě svých pravomocí v oblasti SZBP a SVV, neexistuje žádné jednání Společenství.
- 19 Zatřetí Rada a Španělské království tvrdí, že mimosmluvní odpovědnost Společenství předpokládá důkaz protiprávnosti jednání, které je orgánu vytýkáno. Soud však nemá v souladu s články 35 EU a 46 EU pravomoc k posouzení legality aktu v oblasti SZBP a SVV.
- 20 Úvodem žalobci zdůrazňují, že je zvláště šokující, že Rada popírá existenci a právní způsobilost žalujícího sdružení pouze proto, aby mu zabránila zpochybnit jeho zápis do přílohy společného postoje 2001/931 a domáhat se náhrady škody. Toto představuje porušení základních zásad práva Společenství, jak jsou zvláště formulovány v článku 1, čl. 6 odst. 1 a článku 13 EÚLP.
- 21 Co se týče žalujícího sdružení, žalobci uvádějí, že podle právních předpisů členských států, práva Společenství a judikatury Evropského soudu pro lidská práva je přiznána sdružení aktivní legitimace, zejména jedná-li za účelem ochrany svých práv (rozsudky Soudního dvora ze dne 8. října 1974, *Syndicat général du personnel des organismes européens v. Komise*, 18/74, Recueil, s. 933, a ze dne 28. října 1982, *Groupement des agences de voyages v. Komise*, 135/81, Recueil, s. 3799, bod 11, a rozsudek Soudu ze dne 11. července 1996, *Sinochem Heilongjiang v. Rada*, T-161/94, Recueil, s. II-695, bod 34). Prohlášením Rady týkajícím se práva na náhradu škody přiznala Rada aktivní legitimaci k podání žaloby na náhradu škody „skupinám“ a „subjektům“ uvedeným v tomto společném postoji. Navíc Rada zacházela s žalujícím sdružením jako s nezávislým právním subjektem tím, že jej zahrнула do dotčeného seznamu.

- 22 Co se týče dvou fyzických osob vyskytujících se mezi žalobci, uplatňují žalobci, že jednali s právními účinky ze dvou titulů, totiž jako individuální žalobci i jako zástupci sdružení.
- 23 Uvádějí, že ve Společenství práva, ve kterém jsou aplikována základní práva, zvláště ta obsažená v EÚLP, musí mít k dispozici účinný procesní prostředek ke shledání škody a obdržení náhrady. V opačném případě by jim byla odpírána spravedlnost, což by znamenalo, že orgány, pokud by byly činné v rámci Unie, by jednaly zcela svévolně.
- 24 Žalobci mají za to, že Rada zvolila právní základ pro dotčený akt v podvodném úmyslu vyhnout se jakékoliv demokratické kontrole, soudní i mimosoudní. Toto zneužití řízení bylo jasně odsouzeno Evropským parlamentem, zvláště v jeho rezoluci P5 TA(2002)0055 ze dne 7. února 2002. Volba různých právních základů pro texty o terorismu přijaté Radou dne 27. prosince 2001 měla za cíl upírat určitým kategoriím osob, zvláště těm, na které se vztahuje článek 4 společného postoje 2001/931, právo na účinnou obranu na rozdíl od osob, na které se vztahuje nařízení č. 2580/2001. Soud je příslušný k sankcionování takového zneužití řízení v rámci žaloby na náhradu škody.
- 25 Co se týče prohlášení Rady týkajícího se práva na náhradu škody, je věcí Soudu, aby vymezil jeho výklad a právní dosah. Odpovědnost členského státu je v tomto ohledu nedělitelná, zaprvé, jelikož se jedná o akt Rady, zadruhé, jelikož vnitrostátní soudy nejsou příslušné k rozhodování o škodách způsobených Radou, a zatřetí, jelikož by bylo nepřiměřené nutit poškozené, aby jednali vůči patnácti členským státům. Toto prohlášení poskytuje Soudu pravomoc k rozhodnutí ohledně kategorie osob, na které se vztahuje článek 4 společného postoje 2001/931, stejně jako ohledně osob, na

které se vztahuje nařízení č. 2580/2001 a článek 3 tohoto společného postoje, které se mohou dovolávat aktu Společenství. Omyl uvedený v tomto prohlášení představuje vadu a v projednávaném případě spočívá v nesprávném skutkovém zjištění, nesprávné právní kvalifikaci, nesprávném právním posouzení a zneužití pravomoci.

- 26 Pokud by se měl Soud prohlásit za nepravomocný pro rozhodnutí o projednávané žalobě, mají žalobci za to, že je třeba konstatovat porušení Radou obecných zásad práva Společenství, které jsou zakotveny zejména v článku 1, čl. 6 odst. 1 a článku 13 EÚLP.
- 27 Co se týče nákladů řízení, uplatňují žalobci, že by bylo nespravedlivé, aby je nesli oni, neboť usilují o získání náhrady uplatňované škody v právně komplexním a složitém kontextu.

Závěry Soudu

- 28 Na základě čl. 114 odst. 1 jednacího řádu, požaduje-li to některý účastník řízení, může Soud rozhodnout o nepřipustnosti bez projednání věci samé. Podle odstavce 3 téhož článku, nerozhodne-li Soud jinak, následuje dále ústní část řízení.
- 29 Na základě článku 111 jednacího řádu Soudu, postrádá-li žaloba jakýkoli právní základ, může Soud rozhodnout, aniž by pokračoval v řízení, odůvodněným usnesením.

- 30 V projednávaném případě má Soud věc na základě přezkumu spisu za dostatečně objasněnou, a proto není na místě zahájit ústní část řízení.
- 31 Nejprve je třeba připomenout, že žalobci se domáhají svou žalobou náhrady škody, kterou utrpěli zápisem Segi do seznamu v příloze společného postoje 2001/931, aktualizovaného společnými postoji 2002/340 a 2002/462.
- 32 Dále je třeba uvést, že akty, o nichž se tvrdí, že jsou příčinou škody údajně vzniklé žalobcům, jsou společné postoje, přijaté na základě článku 15 EU, který spadá pod hlavu V Smlouvy o EU týkající se SZBP, a článku 34 EU, který spadá pod hlavu VI Smlouvy o EU týkající se SVV.
- 33 Konečně je namístě konstatovat, že žalobci jsou dotčeni pouze článkem 4 společného postoje 2001/931, jak je výslovně stanoveno v poznámce pod čarou přílohy tohoto společného postoje. Tento článek přitom uvádí, že členské státy si vzájemně v co nejširší míře pomáhají prostřednictvím policejní a soudní spolupráce v trestních věcech v rámci hlavy VI Smlouvy o EU, a nezahrnuje žádné opatření týkající se SZBP. Článek 34 EU je tudíž jediným relevantním právním základem, pokud se týče aktů, o nichž se tvrdí, že způsobily uplatňovanou škodu.
- 34 Je třeba konstatovat, že v rámci hlavy VI Smlouvy o EU není upravena žaloba na náhradu škody.

35 V rámci Smlouvy o EU ve znění, které vyplývá z Amsterodamské smlouvy, je totiž pravomoc Soudního dvora stanovena taxativním výčtem v článku 46 EU. Co se týče příslušného ustanovení v projednávaném případě, který nebyl pozměněn Niceskou smlouvou, tento článek stanoví:

„Ustanovení Smlouvy o založení Evropského společenství, Smlouvy o založení Evropského společenství uhlí a oceli a Smlouvy o založení Evropského společenství pro atomovou energii, která se týkají pravomocí Soudního dvora Evropských společenství a výkonu těchto pravomocí, se vztahují pouze na následující ustanovení této smlouvy:

[...]

b) ustanovení hlavy VI za podmínek stanovených v článku 35 [EU];

[...]

d) ustanovení čl. 6 odst. 2 [EU] ve vztahu k jednání orgánů, pokud má Soudní dvůr pravomoc podle smluv o založení Evropských společenství a podle této smlouvy;

[...]“

- 36 Z článku 46 EU vyplývá, že v rámci hlavy VI Smlouvy o EU jsou upraveny pouze žaloby uvedené v čl. 35 odst. 1, 6 a 7 EU. Jedná se o řízení o předběžných otázkách, žalobu na neplatnost a úpravu rozhodování sporů mezi členskými státy.
- 37 Je třeba též uvést, že záruka respektování základních práv stanovená v čl. 6 odst. 2 EU není v projednávaném případě relevantní, neboť čl. 46 písm. d) EU neposkytuje Soudnímu dvoru žádnou dodatečnou pravomoc.
- 38 Ohledně neexistence účinného procesního prostředku uplatňované žalobci je třeba konstatovat, že žalobci nemají k dispozici pravděpodobně žádný účinný právní prostředek proti zapsání Segi na seznam osob, skupin a subjektů, které se podílejí na teroristických činech, ať již před soudy Společenství nebo před vnitrostátními soudy. Na rozdíl od toho, co tvrdí Rada, nemá pro žalobce význam zpochybnit individuální odpovědnost každého členského státu za vnitrostátní akty přijaté k provedení společného postoje 2001/931 v rámci řízení, když usilují o získání případné náhrady škody údajně vzniklé uvedením Segi v příloze společného postoje. Pokud jde o zpochybnění individuální odpovědnosti každého členského státu před vnitrostátními soudy z důvodu účasti na přijetí dotčeného společného postoje, takový postup se zdá být málo účinný. Kromě toho není možné z důvodu volby společného postoje, a nikoli například rozhodnutí podle článku 34 EU, jakkoli zpochybnit legalitu zápisu Segi do této přílohy, zejména prostřednictvím žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ohledně platnosti. Neexistence právního prostředku jako taková však nemůže v právním systému, který spočívá na zásadě svěřené pravomoci, jak vyplývá z článku 5 EU, zakládat vlastní pravomoc Společenství (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 25. července 2002, Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, C-50/00 P, Recueil, s. I-6677, body 44 a 45).

- 39 Žalobci se dále dovolávají prohlášení Rady týkajícího se práva na náhradu škody, podle kterého „každý omyl ohledně jmenovaných osob, skupin nebo subjektů opravňuje poškozené k vymáhání škody soudní cestou“. Podle ustálené judikatury mají prohlášení obsažená v protokolu omezenou hodnotu, neboť nemohou být zohledněna při výkladu ustanovení práva Společenství, pokud obsah tohoto prohlášení nenašel výraz v textech dotčeného ustanovení, a nemá tedy žádný právní význam (rozsudky Soudního dvora ze dne 26. února 1991, Antonissen, C-292/89, Recueil, s. I-745, bod 18, a ze dne 29. května 1997, VAG Sverige, C-329/95, Recueil, s. I-2675, bod 23). Je třeba konstatovat, že dotčené prohlášení neupřesňuje ani druhy procesních prostředků, ani *a fortiori* jejich předpoklady. V žádném případě se nemůže týkat žaloby u soudů Společenství, neboť by odporovalo soudnímu systému zřízenému ve Smlouvě o EU. Při neexistenci veškerých pravomocí případajících Soudu na základě uvedené Smlouvy nemůže takové prohlášení směřovat k přezkumu projednávané žaloby.
- 40 Z výše uvedeného vyplývá, že Soud je zjevně nepřislušný k rozhodnutí o projednávané žalobě na náhradu škody, pokud směřuje k náhradě škody, která případně vznikla zápisem Segi do seznamu v příloze společného postoje 2001/931, ve znění aktualizovaném společnými postoji 2002/340 a 2002/462.
- 41 Oproti tomu je soud příslušný k rozhodnutí o projednávané žalobě na náhradu škody, pokud se žalobci dovolávají porušení pravomocí Společenství. Soudy Společenství jsou totiž příslušné k tomu, aby zkoumaly obsah právního aktu přijatého v rámci Smlouvy o EU, aby mohly ověřit, zda se tento právní akt nedotýká pravomocí Společenství (viz obdobně rozsudky Soudního dvora ze dne 14. ledna 1997, Centro-Com, C-124/95, Recueil, s. I-81, bod 25, a ze dne 12. května 1998, Komise v. Rada, C-170/96, Recueil, s. I-2763, bod 17).

- 42 V rozsahu, v němž žalobci uplatňují zneužití řízení Radou jednající v oblasti SVV, které spočívá v zásahu do pravomocí Společenství a které vedlo k tomu, že byli zbaveni soudní ochrany, spadá tedy projednávaná žaloba do pravomoci soudů Společenství podle článku 235 ES a článku 288 druhého pododstavce ES.
- 43 Soud proto považuje za vhodné se nejprve vyjádřit k meritu projednávané žaloby pouze v rámci toho, co bylo stanoveno v bodě 42 výše.
- 44 Podle ustálené judikatury předpokládá vznik odpovědnosti Společenství existenci souhrnu několika podmínek týkajících se protiprávnosti vytýkaného jednání, vzniku skutečné škody a existence příčinné souvislosti mezi jednáním a uplatňovanou újmou.
- 45 V projednávaném případě zjevně chybí tvrzená protiprávnost. Jak vyplývá z bodu 42 výše, namítané protiprávní jednání může totiž spočívat v neexistenci aktu založeného na ustanovení Smlouvy o ES, jehož přijetí bylo nutné, alternativně nebo současně se společným postojem 2001/931. Jak bylo přitom konstatováno v bodě 33 výše, žalobci jsou dotčeni pouze článkem 4 společného postoje 2001/931, jak byl potvrzen společnými postoji 2002/340 a 2002/462. Toto ustanovení obsahuje pro členské státy povinnost plně využívat aktů přijatých Evropskou unií, jakož i jiných existujících mezinárodních dohod, ujednání a smluv za účelem vyšetřování a trestního řízení týkajících se uvedených osob, skupin a subjektů, a poskytovat si v rámci spolupráce na základě hlavy VI Smlouvy o EU vzájemně pomoc v co nejširší míře. Obsah tohoto ustanovení tak náleží do hlavy VI a příslušným právním základem pro jeho přijetí je článek 34 EU.

46 Žalobci neuvedli jediný právní základ ve Smlouvě o ES, který měl být porušen. Nicméně v rozsahu, v němž v tomto ohledu připomínají skutečnost, že Rada přijala dne 27. prosince 2001 různé typy aktů za účelem boje proti terorismu a zvláště nařízení č. 2580/2001 zakládající se na člancích 60 ES, 301 ES a 308 ES, nelze mít za to, že policejní a soudní spolupráce mezi členskými státy, stanovená v článku 4 společného postoje 2001/931, porušila ustanovení Smlouvy o EU. Tato ustanovení totiž jasně směřují, pokud je to nutné, k provedení aktů přijatých v oblasti SZBP, a nikoli těch, které byly přijaty v oblasti SVV. Co se týče článku 308 ES, toto ustanovení sice dovoluje přijetí vhodných předpisů Společenství, pokud je nutné jednat za účelem uskutečnění jednoho z cílů Společenství, aniž by Smlouva o ES stanovila za tímto účelem pravomoc jednat. Ačkoliv čl. 61 písm. e) ES předpokládá přijetí opatření v oblasti policejní a soudní spolupráce v trestních věcech, výslovně stanoví, že Rada přijme tato opatření v souladu s ustanoveními Smlouvy o EU. Za těchto podmínek a nezávisle na tom, zda mohou být opatření tohoto druhu případně založena na článku 308 ES, není přijetí článku 4 společného postoje 2001/931 na jediném základě článku 34 EU v rozporu s režimem pravomocí Společenství podle Smlouvy o ES. Co se týče rezoluce Parlamentu ze dne 7. února 2002, ve které Parlament lituje, že pro vytvoření seznamu teroristických skupin byl zvolen právní základ spadající do oblasti SVV, je třeba konstatovat, že tato kritika směřuje proti politickému rozhodnutí, a jako taková nezpochybňuje legalitu zvoleného právního základu a porušení pravomocí Společenství. Jestliže tudíž vyplývá ze zařazení seznamu osob, skupin a subjektů, které se podílejí na teroristických činech, do společného prohlášení, že jmenované osoby nedisponují žádným právním prostředkem před soudem Společenství, takový výsledek sám o sobě nepředstavuje porušení pravomocí Společenství.

47 V rozsahu, v němž se žaloba opírá o porušení pravomocí Společenství Radou jednající v oblasti SVV, je třeba ji tedy zamítnout jako zjevně neopodstatněnou, aniž by bylo třeba v tomto ohledu rozhodnout o námitce nepřípustnosti vznesené Radou (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. února 2002, Rada *v.* Boehringer, C-23/00 P, Recueil, s. I-1873, bod 52).

- 48 Podpůrný návrh žalobců, směřující i přes zamítnutí jejich žaloby k určení porušení obecných zásad práva Společenství Radou, je třeba také zamítnout. V řízení před soudy Společenství neexistuje žádný právní prostředek, který by umožnil soudu prostřednictvím obecného prohlášení vyjádřit stanovisko k otázce, jejíž předmět přesahuje rámec právního sporu. Proto je Soud pro rozhodnutí o tomto návrhu zjevně rovněž nepřislusný.

K nákladům řízení

- 49 Podle čl. 87 odst. 3 jednacího řádu může Soud ve výjimečných případech rozdělit náklady řízení mezi účastníky nebo rozhodnout, že každý z účastníků ponese vlastní náklady. V projednávaném případě je třeba připomenout, že žalobci navrhovali, aby Rada nesla veškeré náklady, i když bude jejich žaloba zamítnuta. V tomto ohledu je třeba podotknout, jednak že prohlášení Rady o právu na náhradu škody mohlo žalobce uvést v omyl a jednak že žalobci byli oprávněni vyhledat soud, který je příslušný k rozhodnutí o jejich výhradách. Za těchto okolností je třeba rozhodnout, že každý z účastníků ponese vlastní náklady řízení.
- 50 Podle čl. 87 odst. 4 prvního pododstavce jednacího řádu nesou členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, své náklady. Vedlejší účastníci tedy ponесou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

Soud (druhý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**

- 2) **Každý účastník řízení ponese své náklady řízení.**

Vyhotoveno v Lucemburku dne 7. června 2004.

Vedoucí soudní kanceláře

H. Jung

Předseda

J. Pirrung